

Ο ΒΕΛΕΡΟΖΑΣ*

ΕΙΣ τὴν ὁδὸν Ἀκροπόλεως ὑπῆρχεν ἓνα μικρὸ σπιτάκι μὲ μίαν μεγάλην αὐλήν. Τὸ ἀναγνωρίζω ἀκόμη, μὲ ὅλας τὰς ἐπενεχθείσας μεταβολάς. Ἐκεῖ, νεαρὸς δικηγόρος τότε, εἶχα τὸ γραφεῖον μου καὶ τὴν κατοικίαν μου, μὲ τὴν ὁποίαν συνεκοινώνει μὲ μίαν ἐσωτερικὴν σκαλίτσαν.

Ἐνα πρωὶ κατέβηκε στὸ γραφεῖον μου ἡ μητέρα μου πολὺ συγκινημένη. Εἰς τὸ χέρι της βαστοῦσε τὴν ἑφημερίδα «Στοάν».

— Τί ἔχεις μητέρα;

— Τὸν καϋμένο τὸν Βελερόζα! φαίνεται πῶς τὸν σκότωσαν. Ἡ σημερινὴ ἐπιφυλλὶς σταματᾷ εἰς ἓνα μέρος τοῦ γεννᾶ ἀμφιβολίας, ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφέρον πολὺ. Ἀπὸ τὴν σειρὰν ὅμως τῶν γεγονότων, ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησιν, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν τὴν γλυτώνει.

— Αἶ! ὑπομονή. Εἰς τὴν αὐριανὴν ἐπιφυλλίδα λύεται τὸ ζήτημα.

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ ἔλα τοῦ αὔριον εἶνε αὔριον καὶ σήμερα εἶνε σήμερα; Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ εὔρης τὸ πρωτότυπον, νὰ τὸ διαβάσω νὰ ξεμπερδεύω;

— Ποῦ νὰ τὸ εὔρω τώρα!... Ὅσον διὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν πληροφορίαν περὶ τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου του, τ' ἀπομεσήμερον πηγαίνω εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Στοᾶς», ἐρωτῶ τὸν κύριον Βαμπᾶν καὶ μαθαίνω.

— Πολὺ θὰ μ' εὐχαριστήσης.

* ΣΗΜ. — Τὰ παρατιθέμενα σκίτσα ἐκαλλιτεχνήθησαν παρὰ τοῦ ἀγαπητοῦ συνεργάτου κ. Γ. Ἀγ. Κωνσταντινίδου.

— Σπουδαῖον πράγμα κι' αὐτό!... Διάβασε τώρα τίποτε εὐχάριστον νὰ ξεδώσῃ ὁ νοῦς σου!...

— Αὐτὸ θέλω νὰ κάμω, μὰ ψάχνω μιὰ ὥρα τώρα καὶ δὲν βρίσκω τὰ γυαλιά μου.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σκύβῃς, φώναξε τὴ Μαρία νὰ σ' ταῦρη. Καὶ ἔφυγα.

Ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπ' τὴν ἐξώπορτά μας ἦτο μία

— «Τὸν καυμένο τὸ Βελερόζα! Φαίνεται πῶς τὸν σκότωσαν!...»

μεγάλῃ μαρμαρένια δημοτικῇ κρήνῃ. Ἐκεῖ ἦσαν συγκεντρωμέναις ὅλαις ἢ γυναικούλαις τῆς πολυπληθοῦς γειτονιάς, μὲ τῆς στάμνες των, καὶ ἐπερίμεναν τὴν ἀράδα των, διεκδικοῦσαι συγχρόνως, μὲ φωνάς, μὲ χειρονομίας καὶ μὲ πολλὴν θόρυβον τὰ καταπατούμενα, φανταστικὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δικαιώματά των.

Διακεκριμένην μεταξὺ αὐτῶν θέσιν κατεῖχεν ἡ ὑπηρετριά μας, κέντρον τώρα γενικῆς τινὸς συζητήσεως.

— Μαριγώ! Ἄς τὴ στάμνα καὶ τὴ λίμα, καὶ πῆγαινε γρήγορα νὰ εὗρης τὰ γυαλιὰ τῆς κυρίας σου.

Τὸ βράδυ-βράδυ ἔφερα τὴν καλὴν εἶδῃσιν ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Στοᾶς». Ἡ μητέρα μου εἶναι τώρα κατευχαριστημένη. Ἐφάγαμε μὲ πολλὴν ὄρεξιν καὶ ὕστερα

— «Μαριγώ! Ἄς τὴ στάμνα καὶ πῆγαινε νὰ εὗρης τὰ γυαλιὰ τῆς κυρίας σου».

ἐπαίξαμε καὶ σκαμπίλι. Κατὰ τὰς δέκα ἀπεσύρθημεν εἰς τὰ δωμάτιά μας.

Δὲν εἶχα ἀκόμη ἀποκοιμηθῇ, ὅταν ἀκούω νὰ κτυπᾷ ἡ πόρτα μας. Φορῶ ἓνα ροῦχο ὅπως-ὅπως καὶ κατεβαίνω.

— Ποιὸς εἶναι;

— Ἀνοίξατε, σᾶς παρακαλῶ, εἶμαι ὁ Ὑπαστυνόμος.

— Μπᾶ! Πῶς αὐτὸ τὸ καλό;!

— Ἡμποροῦμε νὰ ὁμιλήσωμεν ἰδιαίτερος εἰς τὸ γραφεῖον σας;

— Εὐχαρίστως.

— Φίλε μου, δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ σᾶς ὑποδείξω τὸ πρὸς τοὺς νόμους καθήκον σας. Σᾶς παρακαλῶ νὰ βοηθήσετε τὴν ἐξουσίαν πρὸς ἀνακάλυψιν ἑνὸς στυγεροῦ ἐγκλήματος, κατὰ ξένου ἀνθρώπου μάλιστα, τοῦ ὁποίου

— «Πρόκειται περὶ δολοφονίας... — Κάτι λάθος θὰ ἔχετε, κ. ἀστυνόμη...»

ἐγκλήματος γνωρίζετε τὸν δράστην! Πρόκειται περὶ δολοφονίας!...

— Κάτι λάθος θὰ ἔχετε, κύριε Ὑπαστυνόμη!...

— Δὲν ἔχω διόλου λάθος. Εἶμαι βεβαιότατος. Ἔχω τὴν πρὸς τοῦτο ὁμολογίαν ἀνθρώπου τοῦ σπιτιοῦ σας.

— Τώρα ἀκριβῶς δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

Ὁ Ὑπαστυνόμος σηκώνεται ἀπὸ τὴν θέσιν του. Σηκώνομαι καὶ ἐγώ.

— Ἔ! λοιπὸν μάθετε, κύριε, ὅτι τὸ ἐξυμνησθεύθη ἡ ὑπηρετήριά σας εἰς τὴν βρῦσιν.

— Μήπως πρόκειται περὶ τοῦ Βελερόζα!...

— Μάλιστα, μάλιστα... Τώρα ἐνθυμοῦμαι. Αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομά του.

Ξεκαρδισμένος ἀπ' τὰ γέλια κάθομαι στὴν θέσιν μου.

— «Πρόκειται περὶ τοῦ μυθιστορήματος ποῦ δημοσιεύει ἡ «Στοά»...»

— Ἀγαπητέ μου κύριε Ὑπαστυνόμε... Πρόκειται περὶ τοῦ μυθιστορήματος ποῦ δημοσιεύει ἡ «Στοά»! Καὶ τοῦ διηγοῦμαι τὸ πρᾶγμα.

Τώρα ξεκαρδίζεται καὶ ὁ Ὑπαστυνόμος.

Δ. Γ. Ρ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Εἰς φρικαλέαν τραγουδίστριαν

ΤΟΥΣ νεκροὺς ὁ Ὅρφεὺς τραβοῦσε ἀπ' τοῦ Ἄδου τὸ σκοτάδι.
Τὸ δικό σου τὸ τραγοῦδι ζωντανοὺς μᾶς πάει στὸν Ἄδη!

ΣΑΤΑΝΑΣ